SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 18 MAART 1937

ZOU HET LUKKEN OF NIET?

BELLO, DE TROUWE HOND

Hoe boer Brouwers zich over een haveloze straathond ontfermde en hoe de hond zijn dankbaarheid toonde.

WEEST GOED VOOR DIEREN

HET was een erg strenge winter.

De sloten en plassen lagen reeds wekenlang dicht gevroren. Jong en oud ging iedere dag schaatsen.

Toen begon de lucht te betrekken. Zij werd donkergrijs, tot bijna zwart toe.

„Er komt sneeuw," zei boer Brouwers tegen zijn vrouw.

„Als Keesje dan maar naar huis komt," zuchtte de boerin. „De jongen is al meer dan een uur aan 't schaatsenrijden. Nu het zo donker wordt, begin ik bang te worden, dat hij de weg niet meer terugvindt, vooral als het bovendien nog gaat sneeuwen."

Zij keken beiden door 't raam naar buiten, waar een vrij uitzicht was over de weiden en polders. De lucht werd hoe langer hoe dikker. In de kamer begon 't te schemeren.

„Weet je wat, moeder," zei de boer, „ik ga Keesje zelf even halen. De koeien zijn gemolken, zij hebben vers voer, ik heb dus toch niets meer te doen."

Meteen stond hij op, trok z'n dikke jekker aan en stopte zijn kort, stenen pijpje.

Even later dreunden zijn voetstappen bezijden de boerderij.

Boer Brouwers stapte stevig door. In de verte zag hij enkele jongens rijden op een brede sloot, die dwars door de weilanden liep. Daar zou hij Keesje wel treffen.

De boer kreeg gelijk.

Keesje kwam, zodra hij zijn vader zag, met rood-gloeiende wangen naar hem toegereden. „Sjonge, jongen, wat kon dat Keesje schaatsen!" vond boer Brouwers.

Het ijs stoof onder de schaatsen omhoog, toen Keesje hard remde.

„Dag, vader! Fijn ijs hier. Nog helemaal niet bereden. En glad als het is en sterk! Het kraakt nergens."

Boer Brouwers moest lachen. Hij had in zijn jeugd ook dolgraag schaatsen gereden.

„Keesje, je moet nu mee naar huis, jongen. Het kan ieder ogenblik gaan sneeuwen."

Even trok Keesje een lang gezicht, maar dan knielde hij al neer en bond de schaatsen los. Een ogenblik daarna stond hij naast vader.

„Ik heb geweldig veel honger, vader!" zei hij glunderend.

„Oejoei! Ook dat nog," plaagde boer Brouwers. Maar inwendig had hij plezier. Hij hoorde maar wat graag, dat Keesje flinke honger had. Dat was een teken van gezondheid en gelukkig was er brood genoeg!

Samen liepen zij over de dijk terug naar de boerderij.

Er viel een vlok, toen weer een en weer een. Spoedig was het een flinke sneeuwbui geworden. Vader hield Keesje bij de hand, want zij konden bijna niet meer zien waar zij liepen.

Plotseling stond er iets vlak voor hen midden op de dijk.

De boer was blijven stilstaan.

„Een hond," riep Keesje.

Boer Brouwers knikte. 't Was inderdaad een hond, die daar zo onverwacht op de dijk was gesprongen.

„Wat ziet hij er mager uit, vader!"

„Ik geloof ook, dat hij erg verwaarloosd is. Kom maar hier, beest. Hij is braaf, hoor."

De boer probeerde de hond naar zich toe te halen. Het beest verroerde zich niet.

„Als hij maar niet bijt, vader."

„Toch niet, Keesje. 't Is geen kwaje. Ik zal hem eens wat geven."

Boer Brouwers haalde een stuk brood uit zijn zak en gaf dit aan de hond. Met gulzige slokken speelde 't dier het brood naar binnen.

„Wat heeft ie een honger! We moesten hem maar meenemen, vader. Arm beest."

Boer Brouwers mompelde zacht voor zich heen. Hij zou de hond best kunnen gebruiken, want zijn eigen waakhond was gestorven en de boer had nog steeds geen nieuwe gekocht.

„Ja, maar je weet niet aan wien de hond toebehoort, Keesje. 't Is misschien 'n heel duur beest."

„Och, toe nou, vader. We kunnen de hond toch niet in de kou laten staan."

„Nou, vooruit dan. We zullen hem meenemen en 'ns flink laten eten. Dan zal ik morgen informeren of hij soms ergens hier in de buurt is weggelopen."

„Kom, Bello," riep Keesje.

En 't was of de hond het dadelijk begreep. Hij dribbelde naast Keesje voort en af en toe duwde hij voorzichtig zijn natte snuit tegen de arm van zijn nieuwen baas aan.

Moeder was er in 't begin niet erg over te spreken, dat zij zo'n haveloze, uitgehongerde hond mee naar de boerderij hadden gebracht.

Maar toen ze de smekende, trouwe blikken, waarmede de hond haar aankeek, zag, kreeg zij medelijden met 't beest en zij gaf hem een flinke schotel met eten.

Bello at alles op.

Toen dribbelde hij langzaam naar de schouw en lei zich neer in 't schijnsel der vlammen. Hij had de voorpoten uitgestrekt. Daar legde hij de kop op, sloot de ogen en deed alsof hij sliep.

Maar hij sliep niet, want hij hoorde alles en bij 't minste geluid dat van buiten kwam, spitste hij de oren en begon hij zacht te grommen.

„'t Lijkt me een goede waakhond te zijn," zei boer Brouwers. „Je snapt niet hoe men zo'n mooi beest heeft kunnen verwaarlozen."

De volgende dag liet hij overal informeren of de hond soms ergens weggelopen was. Maar niemand scheen hem te missen.

„Dan zullen wij 'm maar houden," zei boer Brouwers 's avonds tegen zijn vrouw.

Moeder knikte.

Eigenlijk was ze 't

„Sjonge, jongen, wat kon dat Keesje schaatsen!"

Hij dribbelde naast Keesje voort....

beest maar liever kwijt geweest, maar ze kon 't toch niet over haar hart verkrijgen Bello weg te jagen en de kou in te sturen.

Zo bleef Bello dus voortaan op de boerderij. Hij werd goed verzorgd. Hij kreeg volop te eten en had een prachtig hok, waarin Keesje iedere week vers stro legde.

Hij maakte zich ook direct verdienstelijk, want behalve dat hij een goede waakhond was, toonde Bello zich zeer bedreven in het vangen van muizen en ratten. Spoedig leefde er op de hele boerderij geen enkele rat meer en toen de andere boeren dit hoorden, moest Bello ook bij hen de ratten weg komen vangen. In ruil daarvoor kreeg boer Brouwers sigaren of een worst of ham.

De winter was weer aangebroken.

Bello vertoefde reeds bijna een jaar op de boerderij van boer Brouwers.

Keesje ging nu naar school en hij moest elke morgen en elke avond een heel eind lopen, want zij woonden ver van het dorp. Tussen de middag at hij bij een familielid in het dorp zijn boterhammen op.

't Had al enkele malen gesneeuwd en licht gevroren.

Toen, op 'n middag, tijdens de schooluren, spreidde zich 'n zware, ondoordringbare mist over 't dorp en de polders uit.

De mist was zó zwaar, dat je de huizen aan de overzijde van de school niet meer kon zien.

Een half uur daarna waren de lessen afgelopen en de jongens draafden naar huis toe.

Keesje moest 'n heel eind alleen lopen. Maar hij kende de wegen goed en al was 't nog zo mistig hij zou de weg naar huis wel vinden.

Ten minste dat dacht hij!

Want Keesje verdwaalde.

Hij doolde over de dijken tussen de polders rond en kon de weg naar huis niet meer vinden.

't Was donker geworden. De mist werd haast nog dikker. Meer dan twee uur dwaalde Keesje nu reeds rond.

Hij liep te schreien, want hij wist niet meer waar hij zich bevond en hij was bang, dat hij die nacht buiten zou moeten slapen.

„Dan bevries ik," huilde Keesje, „of ik verdrink. Want direct kom ik nog in 'n sloot terecht."

Hij werd zo moe, zo moe. Zijn beentjes konden hem niet meer dragen. Uitgeput zette hij zich tegen een struik, die langs de dijk stond, neer.

Hij viel in slaap. Zó moe was Keesje geworden.

Boer Brouwers liep onrustig op en neer door 't vertrek. Hij keek geregeld op de klok.

„Ik houd 't niet langer meer uit, moeder. Ik ga eens kijken waar Keesje blijft. Hij had reeds lang thuis moeten zijn."

„Als hij maar niet verongelukt is," snikte moeder. De arme vrouw zou haar enigste kind voor geen geld van de wereld willen missen.

De boer ging naar de stal en haalde een lantaren.

„Ik zal de kaars aansteken, want je kunt haast geen hand voor ogen zien."

Bello sprong onrustig tegen den boer op, alsof hij wou zeggen: „Neem mij ook mee."

De boer zag dit en deed hem een riem aan. Toen togen zij op pad.

Meer dan een uur dwaalden zij rond. Van Keesje nergens een spoor. In 't dorp vertelde men, dat hij tegelijk met de andere jongens was vertrokken.

Plotseling bleef Bello stilstaan. Hij duwde de neus vlak tegen de grond, alsof hij een bekende reuk gewaar werd. Hij blafte en begon sneller te lopen. De boer had moeite Bello bij te houden. Hij

Het licht viel op.... Keesje....

Hij liep te schreien....

trok aan de riem en liep steeds sneller en sneller.

Wel een half uur liepen zij zo voort. Zij waren nu ver van de boerderij verwijderd.

Opeens stond Bello stil. Toen sprong hij naar een struik toe en begon blij en wild te blaffen. De boer bukte zich en hield de lantaren voor zich uit.

Het licht viel op.... Keesje, die daar nog zat te slapen en door 't blaffen van Bello gewekt was.

Slaperig keek hij om zich heen.

„Dag, vader," zei hij toen. „Waar ben ik? Ik kon de weg niet meer vinden."

Boer Brouwers zette Keesje op z'n schouders en droeg hem naar huis toe. Daar aangekomen kreeg hij een bord warme pap en moest meteen onder de wol.

Keesje was helemaal verkleumd van kou.

Maar Bello kreeg die avond iets extra's te eten!

Wat was de boerin blij.

Zonder Bello zou Keesje zeker gestorven zijn, want dan had boer Brouwers hem die avond niet gevonden.

Een week lang moest Keesje te bed blijven liggen. Toen was hij genezen van zijn verkoudheid.

Bello lag steeds voor zijn bed, al die tijd. En 's nachts mocht hij van de boerin bij 't warme vuur slapen. Wat kreeg hij een lekkere hapjes te eten!

Nooit meer had de vrouw spijt, dat Bello bij hen in huis was gekomen. En toen er later een zusje bij kwam, werd Bello van het begin af aan als de trouwe bewaker over 't kleine meisje aangesteld.

En Bello was daar zó trots op, dat hij al begon te grommen als een grote vlieg boven het wiegje vloog! Hij zou er wel voor zorgen, dat niemand of niets zijn beschermkind te na kwam.

NOR. H.

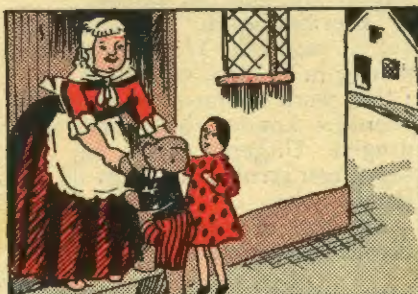
TED OP AVONTUUR

DE GESTRAFTE DIEF

Ted en Pukkie mochten samen
Wink'len gaan voor tante Dop.
Ted kreeg vele wenken mede,
Tante zei : „pas toch goed op !"

Zij liep mee tot op het stoepje,
Keek of 't veilig was op straat.
En ze gaf hun nog een handje,
„Pas op je duiten, kameraad !"

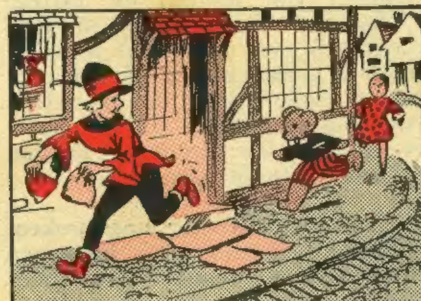
„Hier," zei Ted, „is Dorus' winkel,
't Ziet er netjes uit en fijn.
Nee, die poes zal jou niet bijten,
Jij moet niet zo'n bangerd zijn !"

Pukkie keek naar al het lekkers,
Dat zij op de toonbank vond.
Ted zag niet dat Pim, de gluiperd,
Aan de deur te loeren stond.

Nauw'lijks weer op straat gekomen,
Met de builtjes in de hand.
Werden zij door Pim besprongen
En bestolen. Dat was schand !

Pim, natuurlijk, nam de benen,
Dacht : ik heb ze en ik ga !
Ted, van d'eerste schrik bekomen,
Vloog hem woedend achterna.

„Houdt den dief", zo riepen beiden,
Maar er was geen houden aan.
Pim keek om en dacht in stilte :
'k Moet nog harder lopen gaan.

Maar toen zorgde een klein, rond putje
Voor een onverwachte strop.
Boem ! Daar ging ie naar beneden....
En Ted brulde : „goed zo, stop !"

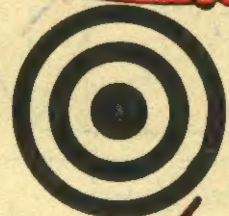

Beiden grepen nu de builtjes,
Wuifden spottend naar den dief.
„Dank je wel voor 't helpen dragen
Van de builtjes, dat was lief !"

MET PIJL EN BOOG.

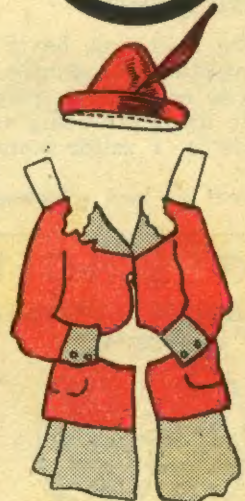
Elsje en Marietje waren gewend samen allerlei leuke spelletjes te doen, maar het gebeurde ook wel eens dat ze zich ver veelden omdat het hele maal niet leuk is, als je altijd hetzelfde spelletje moet doen.

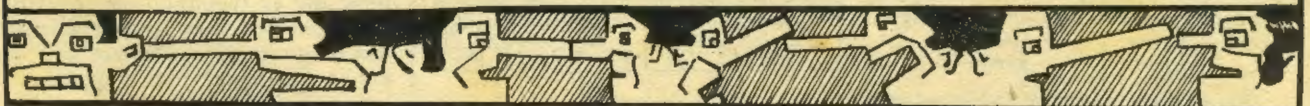
Elsje was echter niet dom en op zekere dag kwam ze met een heel nieuw spelletje aanzetten. Pijl en boog, had ze 't genoemd en Marietje was dadelijk een en al enthousiasme, toen ze begreep hoe dat nieuwe spelletje in elkaar zat. Haar vriendinnetje had namelijk boog en pijlen gemaakt en zelfs een ronde schietschijf. Elsje deed Marietje een paar keer voor hoe 't moest en Marietje kon het ook gauw genoeg.

Willen jullie 't ook leren ? Luister dan goed.

Eerst knippen jullie de figuurtjes

(Vervolg op bladzijde 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Weet je, dat.....

....er 'n zeer oude en merkwaardige methode bestaat waardoor sommige matrozen bij het voor anker gaan van een schip bepalen wie de wacht zal betrekken? Zodra het schip binnen is wordt het hierbij afgebeelde diagram met krijt op het dek getekend. De jongste matroos wordt dan even weggestuurd en elke matroos tekent in een van de vakken een bepaalde figuur.

Zodra de vakken vol zijn, wordt de jongste scheepsmaat teruggeroepen en begint er figuren uit te vegen. Naarmate elk figuur verdwijnt wordt de naam van betrokkene afgeroepen. Hij wiens tekening het eerst verdween heeft de eerste wacht, en vervolgens, om beurten, de anderen. Een heel aardige gewoonte, waarbij opzet volstrekt is uitgesloten.

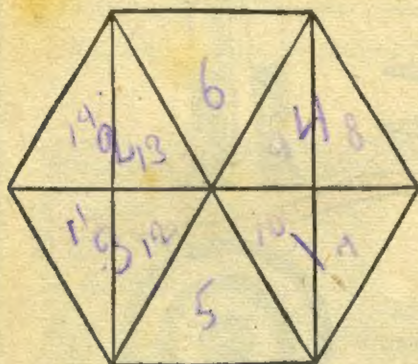

Hoe kan dat?

TWEE vaders en twee zonen waren samen op jacht gegaan en toen ze de buit bij elkaar hadden, zagen ze, dat ze te zamen drie hazen hadden geschoten. Toen het echter er op aankwam de buit te verdelen, gingen ze toch ieder met een hele haas huistoe. Rara, hoe kan dat?

Weet je 't antwoord?

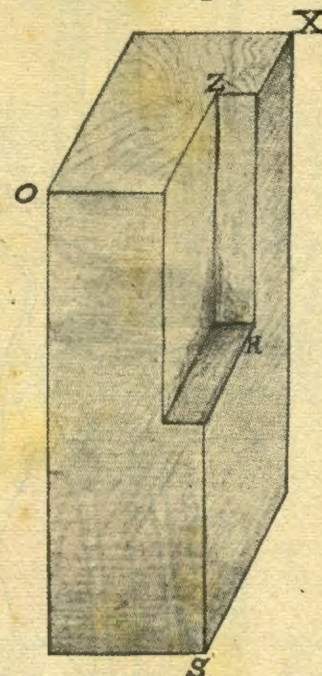
1. Welke moed is 't minst in aanzien?
2. Wanneer heeft het leukste jongetje op aarde geleefd?
3. Wie kan men de hals breken zonder in de gevangenis te komen?
4. Welk bier geeft altijd schuim?

Hoeveel driehoeken?

HIER zie je een massa driehoeken, maar zou je ook precies kunnen zeggen hoeveel driehoeken er zijn? Ga ze maar eens tellen, maar let op, dat je 'r geen vergeet. Er zijn er meer dan je denkt. Als 't de eerste keer niet lukt, dan nog maar 'n keertje proberen. Maar pas op dat je 'r niet bij in slaap valt!

Gezichtsbedrog

NOG een voorbeeld ervan hoe we niet altijd op onze ogen mogen noch kunnen vertrouwen. De afbeelding stelt een blok hout voor en nu is het de vraag :-staat het kleine stuk er bovenop of is het uit het grote blok gehakt?

Als je de tekening omdraait, krijg je 't zelfde blok, maar nu lijkt het op de binnenkant van een doos en schijnt het kleine blokje soms in een hoek te staan, een ogenblik later is het weer veranderd in een blok, dat er tegenaan zit. Eigenlijk moet het een stuk hout verbeelden, dat uitgezaagd is. Dat zie je 't best als je de figuur plat legt, met de letter X naar boven.

Raadselrijmpjes

Mijn eerste doet ooit hevig pijn
En kan of stomp of puntig zijn.
Mijn tweede rolt snel en gezwind,
al naar de mens dit nodig vindt.
Mijn derde is 't zelfde soms als weg,
En kan met ijs best overweg.
't Geheel vindt men in berg-en-dal,
Maar toch nog lang niet overal.

* * *

Zeer velen hebben schik voor mij
En om mij dikwijls zorgen.
Eenieder wenst me wel te zien,
Maar 'k blijf voor elk verborgen.
Wie of wat ben ik?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

EEN ERFDEELKWESTIE

HOE KAN DAT?

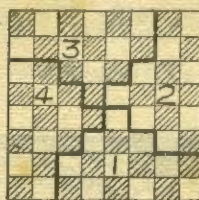
Je vraagt aan moeder 9 lucifers, desnoods met afgebrande koppen. Dan leg je die 9 lucifers als volgt:

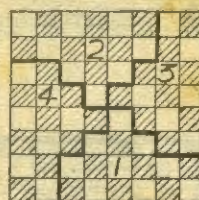
Klopt dat of klopt dat niet?

EEN KNIPPROBLEEM

De cijfers geven de 4 verschillende stukken aan. Op A zie je hoe je moest knippen en op B hoe je de stukken even moest arrangeren om een goed schaakbord te verkrijgen.

A

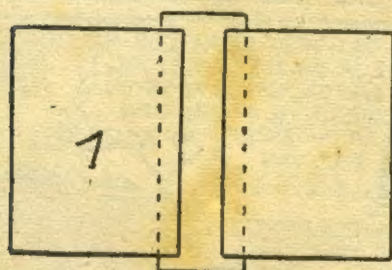

B

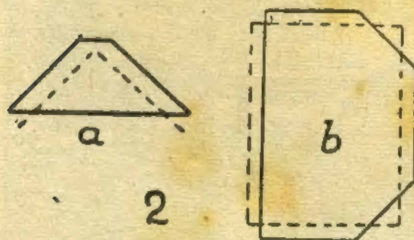
HOE MAKEN WE ZELF EEN VLOEIBLAD?

SOMMIGEN zullen wel denken: ach, wat moet ik met een vloeiblad aanvangen? Ja, natuurlijk kun je ook zonder vloeiblad terecht, net zoals je je pen wel aan een stokje kunt binden om te schrijven. Maar om behoorlijk te werken, moet je ook behoorlijk materiaal hebben en daarom is zo'n vloeiblad nooit overbodig. Willen we 'r samen een maken? Goed zo, let op.

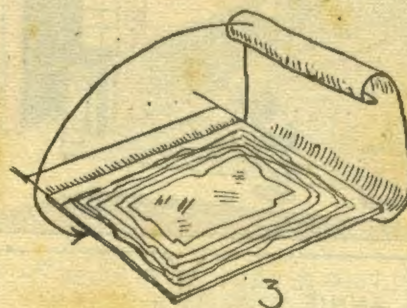
Je neemt twee stukken karton van 22 × 31 cm. Uit veel dunner karton knip je dan een strook van 5 × 31 cm. en een strook linnen van 5 × 35 cm. Met die twee stroken worden de twee

eerste stukken verbonden en wel zodanig dat er tussen de beide kartons een afstand blijft van 3 cm. Afbeelding 1 laat goed zien hoe 't moet. De beide uitstekende eindjes worden omgeslagen. Nu het deksel. Hiervoor gebruiken we stof of gekleurd papier. In 't

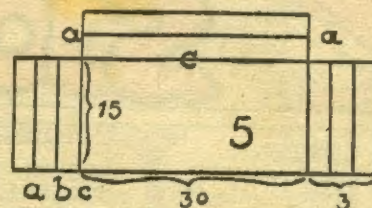
laatste geval moet je voor de linnen rug een stuk kiezen waarvan de kleur past bij 't gebruikt papier. Voor de hoeken worden dan beschermende hulseltjes gemaakt van dezelfde soort linnen. Afbeelding 2 toont aan hoe er moet geknipt worden. De stippellijn 2 a geeft de ligging van het deksel aan. Het papier zelf moet geknipt worden volgens 2 b. Wil men met stof overtrekken, dan ligt men het deksel op de stof en

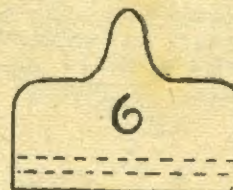
knipt de stof op 2 cm. breedte buiten de rand van 't deksel af. Wil je dit deksel nog iets dikker maken dan kun je tussen karton en stof een flinke laag zijdepapier inbrengen of een laagje watten, waarbij je er echter voor moet zorgen, dat het midden iets dikker blijft dan de zijkanten. Om het geheel legt men dan een vel wit papier dat men aan de binnenkant van het deksel vastplakt. Afbeelding 3 laat duidelijk zien hoe 't moet.

Zijn nu beide deksels of omslagen aldus „gewatteerd", dan trekt men er de uitgezochte stof heel strak over en plakt ze vast aan de binnenkant van de omslag. Die binnenkant beplakt men verder met papier uit één kleur. Opdat een der omslagen moge dienen als vloeiblad, plakt men op de vier hoeken vier hoekstukjes, waarin men drie tot vier velletjes vloei kan schuiven.

Op de andere omslag maken we nu een soort map die uit stevig

papier wordt vervaardigd. De grootte en afwerking zie je in afbeelding 5. Het hele stuk wordt gevouwen volgens de lijnen a, b en c. Bij a naar de buitenzijde, bij b naar binnen en bij c weer naar buiten. Om te beletten dat briefpapier en enveloppen er te gemakkelijk uitvallen, maken we er nog een kleine klep aan vast, die sluit in een daarvoor bestemde insnijding. Op de binnenzijde van die

klep plakken we nog een 5 cm. breed en 2 cm. hoog strookje voor eventuele postzegels.

En wanneer je zorgvuldig en handig hebt gewerkt, heb je de map, die én vloeiblad is én schrijfmap, kant en klaar. Natuurlijk kun je er nog allerlei vakjes bijmaken of plakken. Het hangt er van af waarvoor je de map wilt gebruiken. Probeer het maar eens. Jullie zullen verbaasd staan wat een gemak jullie van zo'n zelfgemaakte map hebben.

MET PIJL EN BOOG

Vervolg van bladzijde 5

en ook de onderstaande jurkjes uit, want bij 't schieten doen ze natuurlijk een ander en passend jurkje aan.

Dan knippen jullie boog en pijlen uit en plakken die op stevig karton. Dan even een elastiekje om de uiteinden van de boog en dan kunnen jullie aan het schieten gaan. De schijf kunnen jullie wel tegen een deur hangen. In de ringen kan een getal geplaatst worden, zodat je altijd kunt zien hoeveel punten je schiet. Natuurlijk staat het grootste getal in het midden, want dat is de roos. Wie 't hoogst aantal punten heeft na enige beurten, is koning der schutters. Je kunt er zelfs een wedstrijd over zes avonden van maken en wie dan 't hoogste aantal punten heeft, is keizer der schutters. 't Kan erg gezellig worden. Probeer 't maar eens!

SJORS VOORLITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

SJORS IS JARIG.

